

us Irma és
dön. Ádám
Margit és
es Jozefin,
ez, Borota
ty Szerén,
érek, Nem-

JA.

volt a leve-
ba be nem
Ha pénte-
szerkesztői
Kis Lexi-
hozzám. —
t ebben a
üzenetek
sorokban
ását öröm-
Jolánka.
oz képest
ran meg-
Az orszá-
ragszemle
állítás. —
— Fe-
eném, de
stája? —
z. El van
tiz éven
t az orsz.
k magad
radj meg
Lap-s-hoz
ikat tart
ud. Aka-
egyszerű
öldi.

B. leve-
rottakat.
F. b.

y Lujza

atva a

es ada-
ácsi.

-épület.
rsulat.

... SZEDEGETTÉK A MORZSÁT. (Lásd a 343. lapon.)

VERONKA UTAZÁSA.

— Elbeszélés, számos képpel. —

(Folytatás.)

VERONKA már türelmetlenkedni akart, mikor másfelé fordult a figyelme: Perediné lépett be. Mielőtt Veronka oda mehetett volna hozzá, a gazda már eléje sietett és halkán suttogtak valamit. Azután Perediné előjött és nyájas, szelid hangon így szólt Veronkához:

— Jó reggelt, kedves kicsikém! Halálom, rossz éjszakátok volt, kedves Danikánk beteg.

— Igen is, nagy beteg, felelé Veronka. Megártott neki a nagy erőfeszítés, éhség, ázás, a sok félelem.

— Persze, persze. No de majd jobban lesz.

— Nem lesz jobban, ha nem segítünk rajta. Kórházba akarom vinni, ereszenek oda a Jutkával.

— Te nem mehetsz oda, édesem, szólt Perediné.

— De igen is elmegyek, felelé Veronka elszántan. Én nem hagyhatom el testvéremet. Miattam érte a baj, én mellette akarok lenni.

— Csakhogy tudod, hogy Budapestre kell sietned atyádhoz. Vagy már nem akarsz oda menni?

— Danika nélkül nem megyek.

Perediné szemében újra fölvillant az a fenyegető, hideg tekintet, melytől Veronka egy párszor már oly nagyon megijedt. De az új mama most csak egy pillanatig tekintett úgy, aztán ép oly hirtelen megint nyájas lett és így szólt:

— Igazad van, kedves leányom. Nagyon természetes, hogy testvéredet nem hagyhatod el. Lásd annyira megszerettek, hogy hamarjában nehezemre esett az, hogy el kell válnunk. Mert nekem rögtön tova kell utaznom Budapestre, hová téged is elvittelek volna atyádhoz, a kihez indultál. No de most már én nem gondoskodhatom rólad, még csak azt tehetem, hogy beviszlek kis testvéreddel a kórházba. Menj Danikához és öltöztess föl. Jutka majd ölbe veszi és kocsiban elviszszük.

Veronka egészen meg volt zavarodva. Ime, megint milyen jóságosan beszél ez a rejtélyes asszony. Mégis csak jónak kell lennie. Veronka most már ismét sajnálta, hogy nem mehet vele; de a fő most Danika gyógyítása, ezt nem hagyhatja el. Sietett hát a kis beteghez és feöltöztette. Ez nem volt könnyű dolog, mert Danika most kábultan feküdt, majdnem eszméletlenül, mozdulni sem tudott. Nemsokára azonban bejött Jutka, segített, aztán ölbe vette a beteget és kivitte. A kapu előtt koci állt s Perediné már benn ült.

— Jöjjetek szaporán, mondá.

Beültek s a koci megindult. Veronka nagyon bus volt, nem csak Danika betegsége miatt, hanem mert minden szép tervét veszedelemben látta. Azt mondta Jutka, hogy itt már tudnak az ő szökésökről... a kórházban alkalmasint kérdezni is fogják, honnan jöttek, kiesdák s ha titkolná is, aligha ki nem találják... és akkor visszaküldik Marosínéhoz... hasztalan volt a sok fáradság, szenvedés, nem jut el atyjához. De már

hiába. be
mi törté

Eze
megállítá
kához.

— J

nem kell

majd a m

Egy

ronka a

odáb ró

ajtón. N

ember si

ugy hogy

feje. És

ott term

metlenül

—

Mindjárt

Ké

vele ker

sem tudt

csak azo

kapják

Perediné

az ajtó k

éles füt

indult.

—

Ver

vele. Ne

hanem

vasuti k

Fölgro

de Viln

meg és

kocsiban

nyugodt

kának:

hiába, beteg testvérét el nem hagyja, akár mi történik is.

Ezen töprengett, mikor Perediné megállítá a kocsit és így szóló Veronkához.

— Mi ketten előre megyünk. Beszél-nem kell a kórház igazgatójával. A kocsi majd a másik kapuhoz megy.

Egy nagy épület előtt álltak s Veronka azt hitte, ez a kórház. A kocsi odáb robogott, ők pedig beléptek egy ajtón. Nagy csarnokba jutottak, hol sok ember sietve járt-kelt, tolongott, kiabált, úgy hogy Veronkának szinte szédült a feje. És alighogy beléptek a csarnokba, ott termett mellettök Vilmos bácsi, türelmetlenül kiáltva.

— No, csakhogy végre megjöttek. Mindjárt elkéstünk volna.

Kézen fogta Veronkát és futva ment vele keresztül a csarnokon. Veronka azt sem tudta, mi történik vele s egyszerre csak azon vette magát észre, hogy fölkapják és beteszik egy vasuti kocsiba, Perediné és Vilmos bácsi is oda ugranak, az ajtó becsapódik és épen e pillanatban éles fütty hangzik, a vonat dübörögve megindult.

— Épen ideje volt, szóló Vilmos bácsi.

Veronka most már látta, mi történt vele. Nem a kórházba vitték Danikával, hanem elszakították testvérétől, most vasuti kocsiban ül s viszik akarata ellen. Fölugrott és az ajtó felé akart rohanni; de Vilmos bácsi izmos kézzel ragadta meg és kényszerítette, hogy leüljön. A kocsiban más senki sem volt s Perediné nyugodtan mondá a kétségbeesett leánynak:

— Ha kedved tartja, sírhatsz, kiabálhatsz, a mennyit tetszik, nem hallja senki. Okosabb lesz, ha szép csöndesen ülsz. Estére Budapesten leszünk.

Ez már több volt, mint a mit Veronka elviselhetett. Mindig daczos, makranczos és indulatos volt, mikor nem is volt rá oka. Hát még most, mikor oly csuful rászédtek! Hol sápadt, hol lángvörös lett a haragtól s bár nem tudta, mit akarnak vele ezek az emberek, abban már nem lehetett kétsége, hogy rosztan török a fejöket. Egy ideig nem mozdulhatott, mert Vilmos bácsi erősen tartotta, de mikor a vonat már messze volt az állomáshelytől s kint járt az elhagyott mezök közt, Vilmos bácsi eleresztette. Veronka föl is ugrott és az ajtóhoz rohant.

— Ereszszenek ki! Én nem akarok tovább menni!

Egészen kikelt a képéből, dühösen rázogatta az ablakot (Lásd a képet a 341. lapon.) de kinyitni persze nem tudta, mert a vasuti kocsit a vonatvezető csukja be kívülről. Perediné és Vilmos bácsi csak mosolyogtak erőlködésén, mert tudták, hogy nem boldogul.

Veronka végre maga is belátta, hogy minden erőlködés hiába való. Ekkor aztán nagy méreggel fordult az új mama ellen, neki rohant, megragadta a karját és toporzékolva kiáltá:

— Maga gonosz, álnök asszony! Ereszszenek ki, mert megütöm, megharagpom! Vigyenek testvéremhez! Maguk valami gonosztevők, rosztan akarnak velem! Minek hurczolnak el erőszakkal?

És úgy megszorította Perediné karját, hogy az asszony fölszisszent a fájdalommal:

lomtól. Erre azonban fölállt Vilmos bácsi, megragadta a leánykát és durván oda dobta a szemközti ülésre, úgy hogy Veronkának betörhetett volna a feje, ha az ülés nincs puhára kipárnázva. Azután ijesztoően, fenyegető arcczal, villogó szemekkel így szólt Vilmos bácsi:

— Hallod-e, gyermek, most már elég legyen! Ha okosan viseled magadat, nem lesz semmi bajod, de jaj neked, ha még tovább is makranczoskodni próbálsz!

Veronka megrettenve huzódott meg a sarokban és elhallgatott. Daczosan nézett azokra, kiket eddig jótevőinek hitt s kikben most már ellenségeit látta. Szólani azonban nem mert, még sirni sem, pedig erre ugyancsak nagy kedve lett volna, mert kénytelen volt arra gondolni, milyen szerencsétlenségbe döntötte magát is, de még inkább kis testvérét, ki most Isten tudja hol fekszik, súlyos betegen, elhagyva!

Sokáig nem töprenghetett, mert egy kis idő múlva oda ült melléje Perediné s komolyan, de nem épen barátságatlanul így szólt:

— Figyelj reám. A meddig pontosan megteszed mindazt, amit parancsolunk, addig nem lesz semmi bajod és testvérednek sem lesz baja, sőt gondos ápolásban lesz része, meg fogják gyógyítani. Testvéred a mi hatalmunkban van, a mi embereinkre van bizva s azok úgy fognak vele bánni, a hogy mi parancsoljuk. Ez pedig most már tőled függ. Ha engedelmeskedel, Danikának jó dolga lesz, de mihelyt makranczoskodol, egy óra múlva testvéredet kidobják az utcára, ott aztán meghalhat, ennek pedig te leszel az oka.

Veronka most már nem hitt el mindent olyan könnyen.

— Oh ezzel csak ijesztgetni akarnak, mondá daczosan. Most már messze vagyunk Danikától, nem bánthatják.

Perediné gunyosan mosolygott.

— Ostoba kis leány vagy, látszik, hogy valahol az erdőben nőttél fel. De talán hallottál vagy olvastál már valamit a táviróról, ugy-e? Tudod, hogy akár száz mértföldre is pár perc alatt lehet hirt adni. No's tehát, mihelyt nem leszünk veled megelégedve, táviratilag azonnal parancsot küldünk embereinknek, hogy testvéredet dobják ki, még ha halálos beteg is. Ha nem tetszik, ne hidd, majd megbánnod keservesen.

De már ezt hitte Veronka. Tudta, mi az a táviró és most már értette, hogy ez az új mama és Vilmos bácsi messziről is árthatnak Danikának. Ez a gondolat pedig hirtelen egészen megszelídítette. Mert arról nem mondott ugyan le, hogy igaz az ő nagy fölfedezése, atyja él és meg fogja találni; de már abban is nagyon bizonyos volt, hogy kár volt elbizakodnia eszében és ügyességében. Most már látta, hogy mikor utnak indult, még csak nem is sejtette, mire vállalkozik és egészen más ám az, amit mesében olvasott és más a valóság. Veszedelembe döntötte szegény jó testvérkéjét, ki annyira bizott benne. Érezte, hogy most már nem szabad egyébre gondolnia, csak arra, hogy Danikán segítsen, a mennyire lehet. Ezek a csodálatos emberek, a kik hatalmukba kerítették, azt ígérik, hogy nem lesz baj, ha engedelmeskedik. Tehát engedelmes-

kedni for
nak tőle
Eg
daczosa

kedni fog, megtesz mindent, akármit kíván-
nak tőle.

Egy kis ideig tehát még mogorván,
dacosan nézett maga elé, aztán így szólt:

— Jól van, hát megteszek mindent, a
mit akarnak, de csak ha ígérik, hogy Da-
nikát meg fogják gyógyítani és elhozzák
hozzám.

... DÜHÖSEN RÁZOGATTA AZ ABLAKOT. (Lásd a 339. lapot.)

— Mihelyt meggyógyul, elhozzatjuk,
felelé Perediné.

— És izenni fognak azoknak az em-

bereknek, a kiknél van, hogy jól bánjanak
vele, ugy-e? Danika nagyon csöndes, félénk
fiu és megszokta, hogy én mindig mellette

legyek... ő szólni sem mer, ha valami baja van.

— Ne félj semmit, gondját fogják viselni, a míg te nem adsz okot arra, hogy megbüntesselek. Tehát ne felejtsd, most tőled függ testvéred élete.

Veronka elbusulva is, de megnyugodva is ült a sarokban. Ha csak tőle függ, hát nem lesz baja Danikának; és talán az a jó Jutka van ott a kis beteg mellett, az ápolja... Jutkában pedig Veronka nagyon bizott, mert látta, hogy az a szegény cselédleány milyen jószívű volt, arról is meggyőződött már, hogy akkor éjjel igazat beszélt, ez a Perediné és Vilmos bácsi nem azért vették magukhoz, hogy jót tegyenek vele. Igen, de hát miért? Ezen törte most Veronka a fejét. Ráért, mert egész nap utaztak s Perediné meg Vilmos bácsi nem szóltak többet hozzá, hagyták busulni és gondolkozni, maguk közt pedig valami idegen nyelven beszéltek, melyet Veronka nem értett. Hiába feszítette meg a figyelmét, hogy egyik-másik szóból kitaláljon valamit; nem tudhatott meg semmit. Azt hallotta Jutkától, hogy ez a Perediné nem Perediné igazán... szegény asszony leánya. De hát most micsoda? És miért volt először fényes ruhában, azután meg gyászban? Veronka törte a fejét, de semmi okosat sem tudott kitalálni. Amitől pedig leginkább félt, az volt, hogy hátha nem is Budapestre mennek, hanem Isten tudja hova és őt magukkal hurcolják, nem fogja soha többé látni Danikát, de még apját is hiába akarja megkeresni! Annak az ostoba kis Danikának utoljára is talán igaza volt, mikor azt mondta, ne induljanak a nagy

utra, hanem inkább irjanak levelet atyjoknak, már tudniillik annak a Kardos Jánosnak, a kiről Veronka kisütötte, hogy az az ő atyjok.

Veronka nagyot sohajtott. Belátta nagy hibáit, de segíteni nem tudott. Egyebet sem tehetett, mint hogy aggódott, mi lesz még ő vele.

Legelőször is valami furcsa dolog történt. Már több órája voltak utban, mikor a vonat egy állomáson rövid időre megállt és kiszálltak ebédelni. De Vilmos bácsi másfelé ment, nem is jött oda a vendéglőbe, a hol az utasok mind nagy sietve ettek-ittak. Perediné, a mint elkészültek az ebéddel, visszavezette Veronkát a kocsiba, melyben előbb is ültek. Ott már volt valaki s Veronka azt hitte, Vilmos bácsi tért már oda vissza. De nem az volt, hanem egy ősz hajju, ősz szakállu öreg ember, a kit Veronka még soha sem látott. Valami nagyon azonban ekkor még nem csodálkozott, mert annyit már tanult az utazás alatt, hogy a vasuti kocsikban változnak az utasok, egyik kiszáll, másik beszáll; ez az ismeretlen ur tehát bizonyosan ezen az állomáson szállt be és most már együtt fognak utazni.

De a mint ők is beszálltak, Perediné így szólt az öreg urhoz:

— Ah, már itt van, kedves nagyapa? Nagyon örülök, hogy el nem késett.

— Dehogy késtem, kedves leányom. Nem szoktam én elkésni. Ha öreg vagyok is, de szeretem a pontosságot.

Veronka csak bámult. Honnan termett elő ez a nagyapa? Miféle nagyapa ez? Már megint valami furcsa, érthetetlen

dolog,
mar

magu
Pered

Okos
hama
hát
ról,
soha
kit m
kád,
Tehá
szólít
Érte

Veron

M
szel
Lap
szolg
bács
fogja
zolja
beto
kép
ők o
fizk
kedv

a ké
vere
oda.
zony
vesz

dolog. Kinek a nagyapja? Hát csakhamar megtudta, hogy bizony az övé.

Alig hogy bezárták a kocsii ajtaját és maguk voltak, a vonat pedig megindult, Perediné így szólt Veronkához:

— Figyelj arra, amit most mondok. Okos leányka vagy, láttam az imént, hogy hamar megérted, mit kell tenned. Most hát jegyezd meg jól, hogy Vilmos bácsiról, a kivel eddig utaztunk, nem szabad soha senki előtt egy árva szót szólanod. A kit most látsz, az a te kedves nagyapácskád, a jó öreg Peredi ur, az én édes atyám. Tehát engemet mindig mamának kell szólítanod, atyámat pedig nagyapának. Érted?

-- I... i... igen... értem, hebegé Veronka.

(Folytatása következik.)

A MI VEREBÜNK.

(Képpel a czímlapon)

MEDVEGÉLYEKELVE egy rajzot küldünk, melyet ha kedves Forgó bácsi kissé szebbre kidolgoztatna és a mi kedves »*Kis Lap*«-unkban közölné, nagy örömünkre szolgálna. Talán azt hiszi kedves Forgó bácsi és eleinte kis olvasótársaink is azt fogják hinni, hogy ez a rajz csak azt ábrázolja, a mint egy pár veréb vakmerően betolakodott a terített asztalra. Hát voltaképp úgy is van, de mégsem egészen, mert ők ott hívott vendégek és az a hetyke ficzkó ott legelő, az a házi gazda, a mi kedves verebünk.

Ennek pedig egy kis története van.

Tavaly egy napon kint sétálgattunk a kertben s egy még alig pelyhes piczike verebet találtunk a földön. Hogy került oda, nem bírtuk kitalálni; de az már bizonyos volt, hogy nem hagyhattuk elveszni szegénykét. Bevittük a házba,

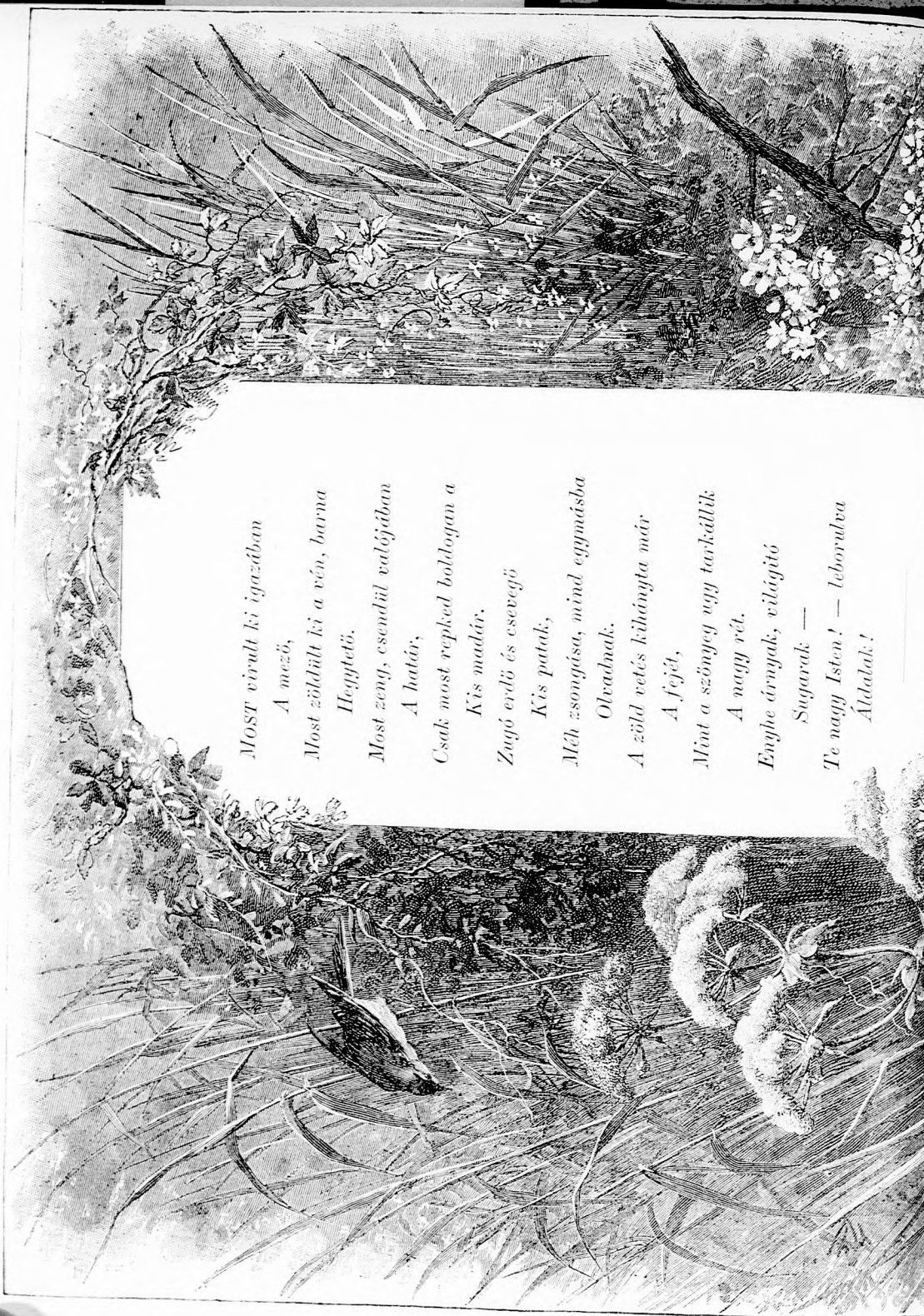
kalitkába tettük és nagy gonddal ápoltuk. A kis árva szépen növekedett, tollasodott és tökéletesen megszelidült. Eleinte csak a szobában röpkedett szabadon, kezünkre szállt és tenyerünkről evett. Egyszer a nyitva felejtett ablakon kiröpült s már síratni kezdtük, mikor nagy örömünkre visszatért és pihenni bement kalitkájába. Megpróbáltuk tehát, valjon máskor is megteszi-e — és megtette. Kiröppent és vigan szálldogált a fák közt, de mikor megelégette, mindig szépen visszatért s ilyenkor mindig pompás étvágya is volt. Gondoljuk is, hogy főképp az birta rá a visszatérésre, mert tudta, hogy kap bőven ennivalót, bántani pedig senki sem bántja.

Lassanként egészen megszokta ezt az életmódot. Mindjárt reggel kibocsátottuk s láttuk, mint siet szabadban élő pajtásaihoz, kikkel aztán naphosszat elmulatgatott. De napközben ötször-hatszor is visszatért, hogy eleséget kapjon, azt pedig nagyon pontosan tudta a kópé, mikor van a reggeli, ebéd, ilyenkor soha sem maradt el. Sokszor megtörtént, hogy pajtásokat is hozott, bizonyosan vendégül hívta őket. A vendégek soha sem mertek bejönni a szobába, ha valakit láttak bent; de ha üres volt a szoba, ellepték az asztalt és szedegették a morzsát a mi verebünk pedig mint házi gazda büszkén csiripelgetett.

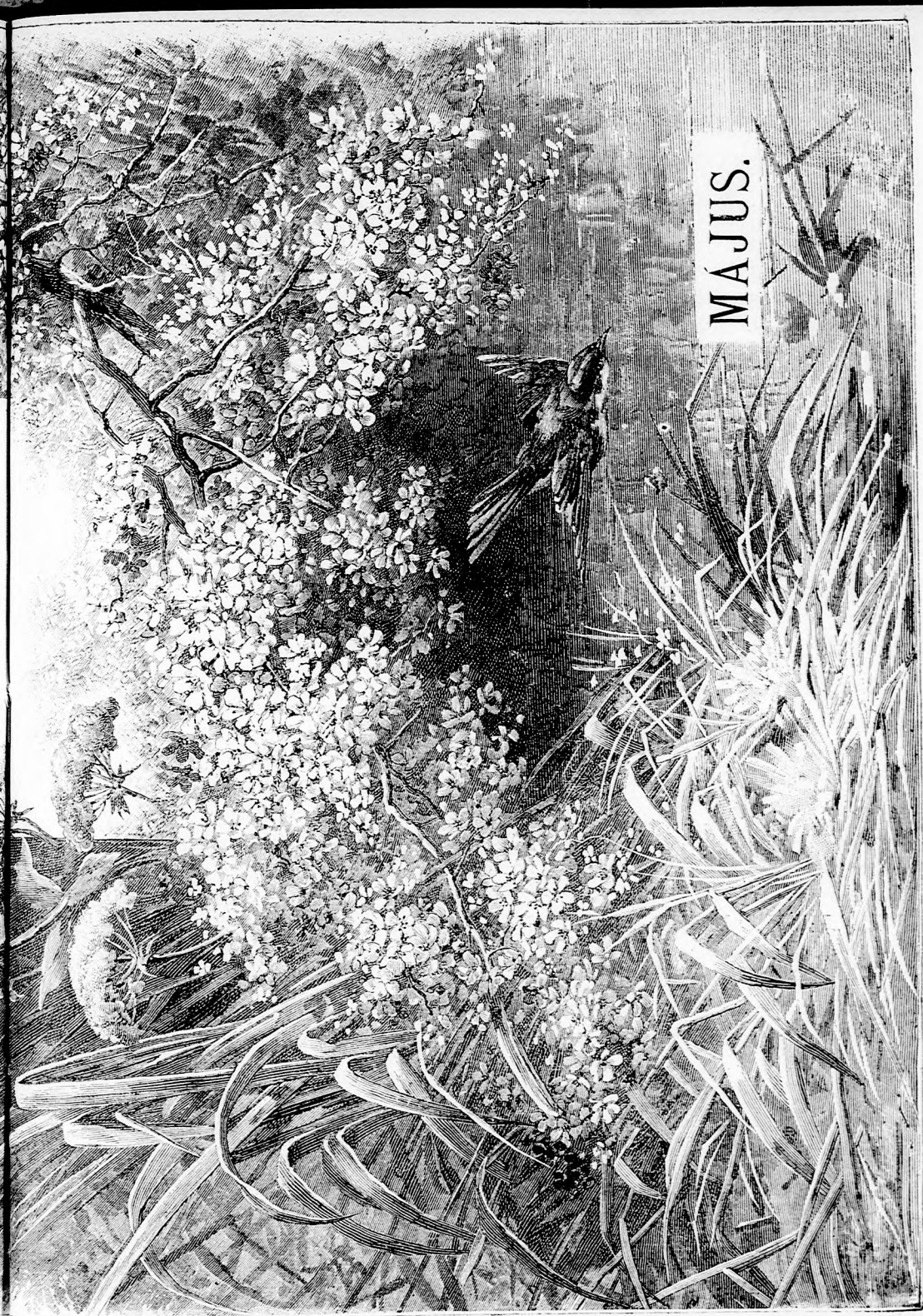
Hanem egy napon végre még sem jött haza hálni s csakhamar fölfedeztük, hogy párjára talált és maga gondoskodott magának hajlékról, fészket építettek. Azóta ott él, de a régi barátságáról azért nem feledkezett meg s nem mulik nap, hogy el ne jönné látogatóba. Ezért gondoltuk hogy a veréb megszelidülésének e ritka példája érdemes e följegyzésre.

Kedves Forgó bácsit
szívből üdvözölve vagyunk
Szent-Györgyön, május hóban
hü kis olvasói

Farkas Linka és Elemér.

Most virult ki igazában
A mező,
Most zöldült ki a vén, barna
Hegytető.
Most zeng, csendül valójában
A határ,
Csak most repled bolbolog a
Kis madár,
Zugó erdő és csergő
Kis patak,
Méh zsongása, mind egymásba
Olvadnak.
A zöld vetés kihányta már
A fejét,
Mint a szőnyeg egy tarkállék
A nagy rét.
Egybe árnyak, világító
Sugarak —
Te nagy Isten! — leborulva
Áldalak!

MAJUS.

BOCSÁSS MEG!

— Példázat. —

(Képpel a 319. lapon.)

ÉSŐRE járt az idő, már a lámpást is meggyújtották, mikor az apa haza érkezett. Sok ügyes-bajos dolgot végzett, meg is ázott, el is fáradt és örült, hogy otthon kényelmesen megpihenhet. Miután átöltözött, leült a nagy karos székbe, rágyújtott a pipájára és várta a vacsorát. De még mintha hiányzott volna valami.

— Igaz a! mondá. Még nem láttam Ferikét. Miért nem jön köszönni, mint illik? Hol van?

— Amott van a másik szobában, ott duzzog, felélé Kálmán.

— Miért duzzog?

— A régi história, szólt a mama kedvetlenül. Az imént ismét makranczoskodott és eltépte Kálmánnak egy dolgozatát, melynek elkészítése sok időbe kerül. Meghagytam neki, hogy kérjen bocsánatot Kálmántól, de nem akarta megtenni, sőt ekkor még velem is daczoskodott. Ekkor tehát tudtára adtam, hogy csak akkor jöhet ki szobájából, ha töredelmesen bocsánatot kér.

Az apa elkomolyodott, aztán így szólt a mamához:

— Helyesen tetted. Bocsánatot kell kérnie tőled is, Kálmántól is.

Aztán beszélgettek egyébről. Kálmán azonban, ki jó testvér volt, bement a másik szobába, hol Ferike az asztalnál durczás arczal ült.

— Ferike, legyen már eszed! Apácska hazajött és kérdezősködött utánad.

— Hát aztán? Mi közöd hozzá!

— Az, hogy te itt szerencsétlennek érzed magadat, a mama busul, apácska pedig haragszik. Nem olyan nagy dolog bocsánatot kérni. Én nem haragszom, nekem akár ne is mondanád... de mamácska kívánja. Jöjj no, aztán vigan leszünk, mint máskor.

— Hagyj nekem békét, felelé Ferike.

És mérgesen hátat fordított bátyjának, a ki sértett fél létére oly szépen rendbe akarta hozni a dolgot. De hát nem lehetett s Kálmán visszatért a másik szobába. Épen ekkor jelentette a szobaleány, hogy a vacsora föl van tálalva. Mindnyájan megindultak s a mama, mielőtt kiment volna, beszólt Ferikéhez:

— Jöhetsz vacsorálni, ha elébb bocsánatot kérsz.

— Nem vagyok éhes, felélé a daczos fiu.

Ott hagyták, magára maradt. Ekkor úgy vélte, hogy bemehet a másik szobába, hol égve hagyták a lámpást. Ha nem vacsorál, legalább olvasni fog, így jobban eltelik az idő. Elővette egyik könyvét, de csakhamar mérgesen dobta el. Épen olyan történetet talált olvasni, melyben egy makranczoskodó fiuról volt szó, csakhogy ez mihamar megbánta hibáját és bocsánatot kért a mamájától.

— Én pedig nem teszem, azért sem! szólt magában Ferike.

Elővette játékszereit s az ólomkatonákat kezdte sorba állitgatni. De most az egyszer csöpet sem találta ezt mulatságosnak, mindig egyeben járt az esze, és a játék nem tudta elcsitítani azt a titkos hangot, melyet bensőleg hallott s mellyel

lelkiismerete sugta, hogy hibás. Ezt azonban semmiképp sem akarta meghallgatni.

— Megyek vissza a szobámba... itt még meglephetnének.

Összeszedte katonáit és visszatért a másik szobába. Itt sötét volt, nem csinálhatott semmit, leült hát ismét az asztal mellé és ült... ült nagy durczásan. Nem volt valami kellemes multság, mert ha mondta is, hogy nem éhes, bizony jól esett volna neki egy kis vacsora és akarva nem akarva mindig arra kellett gondolnia, hogy az ebédlőben most a többiek milyen vigan vannak... eszik a jó sültet, süteményt, gyümölcsöt, az apa beszél érdekes történetkéket, a kis Emmácska pedig bohóskodik s ezen nevetnek... csak a mama nem nevet talán, mert Kálmán azt mondta, hogy busul... busul a makranczos fia rossz viselete miatt.

Ferikének nagy kedve lett volna sirva fakadni. De erővel elfojtotta könnyeit, mert tapasztalta, hogy ha egyszer sirni kezd, akkor mihamar meglágyul daczoskodása. Pedig ő most daczolni akar, nem fog bocsánatot kérni, nem — semmi esetre sem!

Mindenfélére gondolt, csak arra nem, hogy ezzel ugyan nagy oktalanságot művel. Mikor az embert nyugtalanítja a lelkiismerete, mikor bensőleg ugyancsak szerencsétlen és tudja, hogy másnak is szomorúságot okoz, és mikor tudja, hogy csak egy-két szóval kell kérni bocsánatot és megadják, biz' akkor csupa merő oktalanság megtenni, amit a lelkiismeret sug. De Ferike nem akarta megtenni. Mert hisz akkor meg kellett volna vallania, hogy hibázott, hogy maga is tudja, milyen

helytelen volt a magaviselete. Ezt pedig nem akarta megvallani.

Mintha bizony a hiba megvallása, a bocsánat kérése volna a szégyen! Nem az ám a szégyen, hanem a hiba maga és ezt csak őszinte megbánással lehet jóvá tenni.

A vacsora azonban véget ért, tányér-csörgés hallatszik s Ferike tudja, hogy ez mit jelent. Már leszednek az asztalról mindent, most már későn volna odamenni, még ha akarná is. Vissza is jöhetnek minden percében a szomszéd szobába... legjobb volna, ha őt már nem is találnák ébren, ha lefekhetnék. Igen, de ágya még nincs megvetve, nincs semmi előkészítve a lefekvéshez és ha maga fog hozzá, azok a csufolódó eselődök még nevetni fognak rajta, kivált az öreg Márta dada. Nincs más hátra, mint szépen várni. Ezt pedig jó ideig kellett még tennie, mert az ebédlőből nem jöttek mindjárt.

Olyan keserves volt ez a várakozás ott a sötétben, hogy Ferike már azt hitte, legalább is éjjelre jár az idő. Pedig mindössze sem sok idő telt még le, csakhogy lassan mulik ám az óra annak, a ki kellemetlen állapotba jutott.

Végre megnyílik az ajtó s az apa lépett be. Komoly, de nem haragos hangon szólt be Ferikéhez.

— Feri fiam, jöjj ide!

Feri lecsüggesztett fővel, lassan jött elő.

— Volt elég időd a megfontolásra, szólt az apa nyugodtan. Most hát szólj, akarsz-e szépen bocsánatot kérni a mamától és Kálmántól?

A daczos fiú durczásan rázta a fejét.

— Nem? Akkor hát gondolkozzál tovább s most mindjárt feküdjél le, mert köztünk nincs helyed.

Vacsora után az egész család rendszeren még együtt maradt s vidáman játszott és beszélgetett, aztán egymást megölelve megcsókolva mentek aludni. Ferikét többnyire a mama kísérte ágyához s ott még egyszer megcsókolta. Ezuttal azonban senki sem mondott néki »jó éjszakát« nem is kísérte senki, a mamát nem is látta. Az öreg Márta jött elő s elrendezte az ágyat, egyttal pedig épen nem nyájasan megpirongatta a daczoskodót. Neki ez szabad volt, mert régi hű cselédje volt a háznak.

— Meg van vetve az ágya, lefekhetik! mondá szigoruan. Aztán el ne felejtse az imádságát... ámbár nem tudom, hogy fogja a jó Istent kérni, hogy bocsássa meg vétkeiket, mikor még a jó mamától és testvérétől sem akar bocsánatot kérni. Jól van no, hát csak daczoskodjék, ha tetszik. Készen van az ágy, aludjék jól.

Igy zsörtölődött az öreg hű cseléd, aztán fogta a gyertyát és kiment. Ferike sötétben maradt, mert hiszen az alváshoz nem szükséges világosság. Igen ám, ha aludni tudott volna!

Behunyta szemeit és eltökélte, hogy nem gondol többé semmire, hanem aludni fog. Csakhogy az álmod nem lehet ám előparancsolni és akinek nincs rendben a lelkiismerete, az nem egy könnyen szenderül el. Hiába próbálta Ferike, hogy egyébire gondoljon, mindig csak az járt a fejében, amit délután óta tett. Valami furesa kellemetlen érzés szorongatta, ami pedig nem volt egyéb, mint annak a tu-

data, hogy rosztat cselekedett. És minél tovább gondolkozott rajta, annál kevésbé tudott elaludni.

Már vagy egy óra mulhatott, mikor a szomszéd szobából neszt hallott. A mama volt ott és a kis Emmácskát fektette le. Ferike jól hallotta, mit beszélnek. Egyszer a mama így szólt:

— Ejnye, Emmácskám! Csak tegnap figyelmeztettelek, hogy a ruháidat ne hányd így szét. Hát így kell szót fogadni?

Egy pillanatnyi csönd következett, aztán Emmácska szólt:

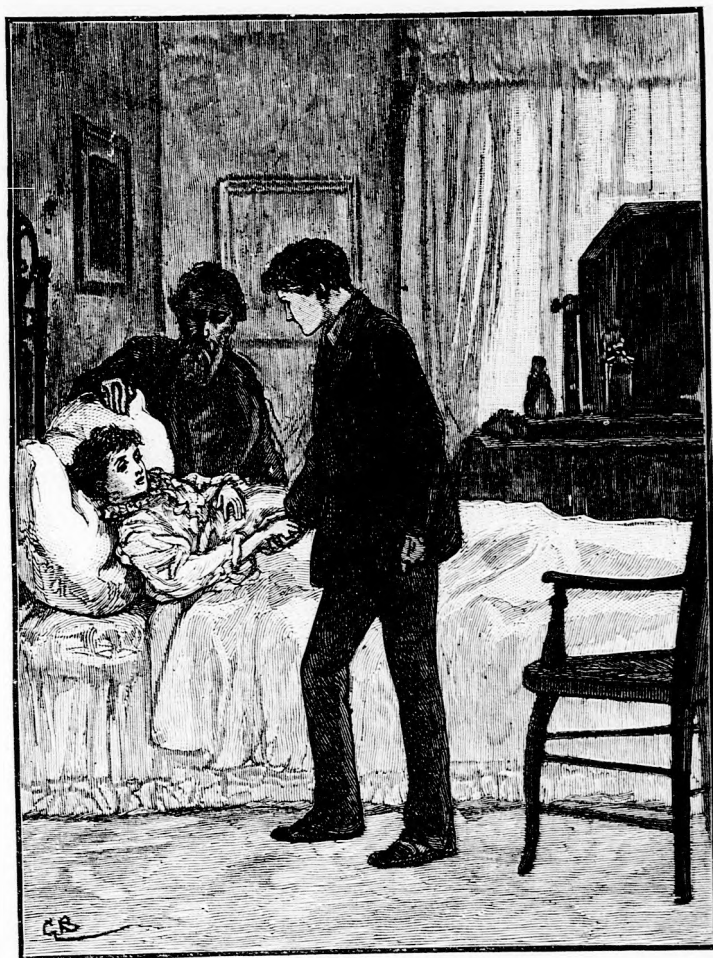
— Oh, már megint elfelejtettem! Bocsáss meg, kedves jó mamácska! Ezután már igazán rajta leszek, hogy leszokjam e hibáról. Ugy-e nem haragszol, kedves jó mamácskám!

Azt nem hallotta Ferike, hogy a mama mit felelt, de hallotta, hogy megcsókolta Emmácskát és a kis leány aztán vidáman kivánt jó éjszakát. Tessék, milyen hamar tulesett minden bajon! Egy-két perc múlva bizonyosan javában aludni fog, nem háborgatja semmi a nyugalmát. Ferike érezte, hogy ő is csak ezen az uton boldogulhat... mert különben egész éjjel nem lesz nyugta... és reggel is hogy lép majd jó szülei elé? Hiszen jó éjt sem kivánt nekik, meg sem csókolta a mamácskát... nem is jön feléje senki, mintha valami idegen volna... talán már nem is gondol vele senki sem.

Sirva fakadt s a mint könnyei folydogáltak, kezdett szívéből elfolyni a makaes megátalkodás is. Halkan, siró hangon hívta a mamát. Félve kiáltott, mintha valami vakmerő tettet követett volna el; aztán várakozott. De hiába várt, a mama

nem jött. Pedig Ferike jól hallotta, hogy a mama még ott van a másik szobában, ide-oda jár, rendezget és rakosgat. Ferike még egyszer kiáltott, de a mama csak

rendezgetett tovább, aztán elment — végkép elment. Most már kétségbe esett Ferike... mit csináljon? Fölkelnie nem szabad, mert apácska parancsolta, hogy

...KEZET NYUJTOTT. (Lásd a 350. lapon.)

feküdjék le; ha fölkelne, ezzel megint csak vétene a parancs ellen. Most hát reggelig várjon! És addig szülei is, Kálmán is, ki tudja mi minden roszat gon-

dolnak össze felőle! Egyszerre azonban eszébe jutott valami. Volt a szobában csöngetyűhuzó... ezt meghúzza, akkor bizonyosan bejön a mama, hogy megtudja,

mi a baja. És akkor bocsánatot kér, kiengeszteli a mamát, meg Kálmánt is, aztán végre talán nyugodtan fog alhatni.

Nem is habozott sokáig, hanem meghuzta a csöngetyüt és dobogó szívvel várt... Rövid idő múlva léptek hallatszottak, az ajtó megnyílt és az öreg Márta lépett be.

— No, mi a baj? kérdé.

— Magával nincs semmi bajom... a mamáskával akarok beszélni.

— Azzal pedig most nem beszélhet.

— Miért nem? Ha a mama nem akar ide jönni, hát engedjék meg, hogy fölkeljek és én menjek hozzá.

— Az sem lehet, mert a mama nincs itthon.

— Nincs itthon? kiáltá Ferike ijedten. Hát hol van?

— Elment Rózsa nénihez. Épen most izentek, hogy a néni nagyon beteg lett s a mamácska oda ment, hogy ápolja. Nem is igen jön haza reggelig.

— Reggelig! kiáltá Ferike kétségbeesve. De hiszen ez borzasztó! És addig mindig haragudni fog rám... és nem is kérhetem, hogy bocsásson meg!

— Már bizony addig nem. Meg kellett volna tenni idején. Most már csak aludjék szépen.

Az ám, aludjék szépen! Könnyű ilyen jó tanácsot adni, de szegény Ferike most már egészen kiesett sodrából s az, hogy a mama nincs is a házban, csak még inkább fokozta szomorúságát. Most már a miatt is busult, hogy olyan sokáig halogatta hibája jóvátételét... pedig sokszor hallotta, hogy az effélével sietni kell, mert a ki halogatja, sokszor oda jut, hogy többé

nem is teheti jóvá hibáját. Ferike nem tudott okosabbat tenni, mint hogy nagy sirásra fakadt s nagyon, de nagyon szerencsétlennek érezte magát. És most már így fogja tölteni az egész éjszakát!

Vagy egy órát csakugyan így töltött, mikor neszt hallott s az ajtó csöndesen fölnyílt. Talán mégis hazajött a mama, reménykedék Ferike. De nem, az apa lépett be, mert a másik szobában meghalotta a sirást.

— Apácska, kedves jó apácska, oh jöjj ide! kiáltá Ferike.

— Hogyan, hát még nem alszol?

— Nem! Nem tudok aludni... olyan szerencsétlen vagyok! Nem is fogok addig aludni, míg a mamácskával nem beszélhetek.

— A mama nincs itthon, elment a beteg Róza nénihez.

— Oh, de nekem beszélnem kell veled, bocsánatot kell tőle kérnem... olyan rossz voltam, de megbántam, igazán megbántam! Most mit tegyek, ha nem kérhetek bocsánatot?

— Dehogy nem kérhetsz! A mama helyett itt vagyok én. De még másvalakit is megbántottál.

— Igen, Kálmánt... nagy kárt okoztam neki... és ő már bizonyosan alszik...

— Nem alszik, épen most készült lefeküdni. Kálmán, jöjj be csak ide, Ferike bocsánatot akar tőled kérni.

Kálmán belépett, odasietett öccséhez, aztán jószívuén kezét nyújtott (Lásd a képet a 349. lapon.) és így szólt:

— Oh, én szívesen megbocsátok, sőt már régen meg is bocsátottam, a feladvá-

nyomat már újra megirtam, hát felejsük el az egészet.

— Te olyan jó vagy! szólta Ferike. De mamácska meg fog-e bocsátani!

— Bizonyosan, felelé az apa. Az ő nevében én is megbocsátok, mert látom, hogy csakugyan őszintén ohajtod a mama bocsánatát. Holnap ő majd maga is meg fogja mondani, hogy nem haragszik többé.

Ferike úgy érezte, mintha valami nagy terhet vettek volna le róla. Az apa és Kálmán megcsókolták, jó éjt kívántak neki és most már rövid idő múlva csön-decskén elaludt.

Ez időtől fogva Ferike nagyon megváltozott. Nem mondom, hogy egyszerű másszor nem követett el hibát, mert biz' az megesejt rajta. De ha már megesejt, nem rontotta tovább a dolgot, hanem őszinte megbánással kérte:

— Bocsáss meg!

AZ ÁLLATSEREGLLET.

— Kicsi történetke. —

USZTÁV, egy gazdag kereskedő fia, vásár idején atyjától két forintot kapott, melyet tetszése szerint költöhetett el. A vásáron volt több nagy deszkabódé, melyekben oroszlánt, tigris, hienát, kigyót, és sok más idegen ritka állatot lehetett látni. Már kint, a mint a bodéra festve voltak, olyan csodásaknak látszóttak, hogy Gusztáv egy pillanatig sem habozott.

— Ezt látnom kell, akármibe kerül is.

Épen be akart menni, mikor egyik tanuló társát, Pistát pillantá meg, ki könyezve állt az utcásarkon.

— Mi a bajod Pista? kérdé tőle.

Pista busan válaszoló:

— Ha meg mondanám is, nem segíhetnél rajtam.

— No talán mégis.

És addig unszolta, míg Pista megmondta, hogy nagy a szükség az ő szegény házuknál.

— Anyám, folytatá jó apám halála óta kézimunkával keresi kenyerünket, de ez oly keveset hajt, hogy némelykor nincs mit ennünk. Hogy tűzrevalónk legyen, eladott édes anyám mindent, ami csak nélkülözhető volt. Én az egyedüli holmit, ami még az enyém volt, ünneplő ruhámat multkor oda adtam jó anyámnak és kértem, hogy azt is tegye pénzzé. Sokáig nem akart beleegyezni és csupán sok kérésemre adta zálogba. Ott van a zsidárusnál. Nem is sajnálnám, hiszen mennyit sanyarog szegény jó anyám érettem! Tudom, akárhányszor megvonja a falatot szájától, csakhogy nekem adhasson ebédet, mikor éhesen jövök haza az iskolából. De tudod, hogy holnap iskolai ünnepünk van és nekem most otthon kell maradnom, mert nincs tisztességes ruhám. Már kértem a zsidárust, hogy kölcsönözze ide a ruhát néhány órára, de pénz nélkül egy percze sem akarja ide adni.

Erre még jobban megeredtek a szegény gyerek könyei és Gusztáv szivből megsajnálta, mert ő maga is nagyon örült annak az ünnepnek és elképzelte hogy a szegény Pistának mennyire zokon eshetik otthon maradni.

Pár pillanatig gondolkozott, aztán hirtelen kérdé:

— Mennyit adott az a zsidárus a ruháért?

— Csak egy forintot! De azért nem adja vissza az a keményszívű ember, még kamatot is kíván.

— Negyven krajczárral többet adunk neki, mondá Gusztáv, akkor ide fogja adni, ide kell adnia. Menjük szaporán és váltsuk ki, hogy az ünnepen részt vehess.

— Hogyan, Gusztáv, te ezt akarnád, te képes volnál? kérdezé Pista bámulva.

De Gusztáv nem is felelt, hanem magával huzta barátját a zsidóházhoz, a vadállatokról pedig hallani sem akart többé. Szerencsésen megkapták a ruhát, Gusztáv elkísérte a most már örömeiben könyezve hálálkodó Pistát a szegényes lakásba, és vásárfiára kapott pénzének maradékát Pista édes anyjának adta.

És furcsa! A mennyire szerette volna előbb látni azokat a ritka állatokat, ép annyira örült most, hogy nem nézte meg. És nem is bánta, sőt egészen vig és boldog volt. Igen, mert egy örömmosoly, a melyet szenvedő, szomorkodó embertársunk arczára idézünk, szebb képet mutat, mint akármiféle ritka és szép látni való a világon.

Németből közli

Kállay Mártha.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXVIII. kötet. 20-dik számában közölt képrejtvény megfejtése:

Tanár, árok, kos, munka, Zala, Kálmán, sakk. (Más kárán tanul az okos.)

Helyesen fejtették meg: Poldini Emma és Lujza, Pácsér József, Ferenczy Károly, Huber Ödön, Baróthi Margit és Sándor, Frommer Irma és Hugó, Neuvirth Olga, Uffenheimer Dezső, Szemenyei Ilonka, Andor és Kornél, Redlich Ella, Agorasztó Melanie, Szokolovits Iván, Schlesinger Rikhard, Andretti Olga és Aranka, Goldmann testvérek (kinek az írása?

F. b.) Szmeccsányi Géza és Ödön, Rosenfeld Samu, Falkenheim Ernő, Glyczy Eliz, Berger Helén, Rotfy-Borbély György, Záborszky István, Kármán Giza, Kleeberg Zoltán, Dunay Margit, Schmidt Istvánka (talán Stefánia? F. b.) és István, Pap Ilonka, Roth Mariska és Heléna, Gut Izsa, Hertzka Alfréd, Kovács Mariska, Mátrai Riza és Laczi, Trischler Irma, Steuer testvérek, Glós Aranka és Vilma, Rausch Margit, Werkner Rikhard, Hegedüs Mariska, Schwarz testvérek, Márkis Ottilia és Kornélia, Hubert Czilka és Sárika, Fisbein Sándor, Ernst Miklós, Gerencsér Ilona és Gizella, Schwartz Berta és Józsi, Nemesik Erzsébet, Máder testvérek, Decsy Józsi, Reismann Sándor, Hajós Magda, Fuchs Pali és Károly, Fischer Amália és Zsiga, Vurmser Frida és Vilmos, Szabó Albert, Tersánszky Szidike, Nyári Miklós, Kaufmann Nina, Szakáts Albert, Roth Paula és Jenő, Schlesinger Ödön, Zágler Irén, Návay Ilonka és Aranka, Csáky Fancsi, Szintay Pál, Keczer Antal, Kaufmann Lujza, Falcione Sarolta, Pap Elemér, Márkus Irma és Gyula, Tavasz Erzsébet és Bandi, Nagyperkátai zárdai növendékek, Schwarz Jolán és Gyula, Sey László, Spilenberg Mariska, Ádám Aranka, Polgár Hedvig, Bódog és Elemér, Schmidt Ilona, Sugár Jolán és Jenő, Goldberger Zsennike, Korbuly Laczi, Honéczy Sándorka, Szabó Ida és Béla, Mailáth Flóra és Katicza, Pálóczy-Horváth Jolán, Telegdy Géza, Schöffler Ottó, Révay Tibor és Loránd, Keresztes Ilonka, Monojlovits Melanie, Jacobovics Leó és Jenő, Leitner Ilona és Margit, Ányos Kálmán, Dezső Lajos és Géza, Pornez Olga, Hempfner Retka, Eleőd Juczika, Posgay Aranka, Berger Gizike, Rédl testvérek, Schlichta Ella és Simon, Müller László, Freund Artur és Bezső, Rechnitz Henrik és Izidor, Draskovich Margit, Schlesinger Dezső, Jablonszky Jolán, Beck Róza, Fischbein Sándor.

¶

A »KIS LAP« XXVIII. kötet. 19-dik számában közölt rejtvény megfejtését utólag még beküldték: Tavasz Erzsébet és Bandi, Gréger Szerena, Szász Piroška és Dousa Vilma (hiányosan), Berger Gizike, Keresztes Ilonka, Pálóczy-Horváth Jolán.

Jótekonyság.

Tihanyi árvái javára: Tavasz Erzsébet és Bandi 1 frt, Fábiam Ilona 1 frt, Rakovszky Antal 1 frt.

Ezen adakozások ki vannak mutatva a »Nemzet« című napilapban.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!
Forgó bácsi.